

Pintér István

A női lélek erotikája

PILISVÖRÖSVÁR, 2018

Előszó

Nem is olyan régen a nemiség sikamlós témáját a zavarok felől közelítették meg... Álszemérmes, aszexuális módon, ideológiákba ágyazva. Az ilyen jellegű kísérletek azonban nem alkalmasak az ösztönelfojtás kezelésére, a büntudatos szorongás feloldására. Ez itt egy új módszer, szépirodalmi stílusban, némi korrajzzal és zenei aláfestéssel.

A laikusoknak fel se tűnik, hogy egy hallatlanul feszesen megszerkesztett, logikai sorrendben elővezetett, megrostált anyagot tartanak a kezükben, amelyben a taglalt témák szigorúan egymásra épülnek, ahogyan azt a szakma íratlan szabályai megkövetelik.

A *női lélek erotikája* címet viselő könyvecskét akár felvilágosító műnek is tekinthetjük a szexológia izgalmas szférájában. Tizenhat éves kortól bárki kézbe veheti... A tanulmány fejezeteiben Pintér István nagyon sok területet érint. Szexuálpedagógiai törekvéseit szinte észre se vesszük, csak a sorok mögül felsejlő alapos tudását érezzük.

Külön méltatást érdemel a verbális erotika síkján kifejtett munkássága. Egyetlen csúnya szót sem ír le, de velünk kimondatja azokat. Ekkor ébredünk rá arra; miről is beszélünk. Azoknak a dolgoknak pedig, amelyekről hallgat, nincs is közük a témához.

Szemtelenül biztos kézzel műti meg a lelkünket, altatás nélkül... Talán az az „orvosgyógyszer” a legfontosabb, amit a szerző ad be nekünk. Olyan akasztófahumorról, hogy azt se tudjuk: sírjunk vagy nevéssünk-e az igazságon... A cél érdekében néha önmagát is pellengérré állítja, ám ez csak növeli a hitelességet, a beléje vetett bizalmat.

Dr. Schwarzkopf Sándor

Tartalomjegyzék

<i>Előszó</i>	2
Bevezető	5
Nem vagyunk egyformák	7
Sok a szöveg!	8
Doktor Szöszi	11
Szemérmes koldusnak...	12
Nincs kedved?	15
Ki a jó nő?	16
Hölgyválasz	17
Védett férfiak	19
Érintések	21
Milyen vagy az ágy alatt?	24
Színlelni boldog szeretőt	25
A láthatatlan lélek	28
<i>Irodalom</i>	30

A szöveg közötti képeket

**Szegedi Kálmán
készítette**

Copyright Pintér István, 2018

Bevezetés

Olyan, mint ember, nem létezik. Vagy férfi valaki, vagy nő. Ha meghalljuk azt a szót, hogy szex, mi, férfiak, reflexszerűen az utóbbiakra gondolunk... Egész pontosan: a nemi sajátosságaikra, mert ilyen gyengék vagyunk. Szép lenne írni a férfi lélek erotikájáról is, de az képtelenség. Írni csak arról lehet, ami van.

Már előljáróban elárulom a gyengébb, ám szebbik nemnek; ki a tökéletes férj. Természetesen az, aki szentül meg van győződve arról, hogy neki tökéletes neje van. Legényemberként talán nem illendő feszegetnem ezt a témát, de amíg a magyar törvények nem engedélyezik a bigámiát, én bizony egyedülálló maradok. Nekem ugyanis két asszony kell, hogy tudjanak egymással beszélgetni. Már a soros barátnóm csevegésétől is nagy a fejem, ezért nem vágyom feleségre. Az egyenjogúságot szem előtt tartva persze sietek kijelenteni, hogy a nőknek is két férj jár: egy szokványos, és egy olyan, aki képes őket egész nap – hallgatni.

Lehet, hogy csak az életkorommal van baj. A rock and rollhoz már öreg vagyok, a halálhoz pedig még fiatal. Családi állapotomat tekintve: éppen két csalódás között vegetálok, de számomra ez megszokott dolog. Szóval, most ráérek törleszteni régi adósságomat olvasóim felé... Remélem, nem botránkoznak meg azon, hogy egy szexuálpszichológiai tanulmányban – lesz, ami lesz! – őszintén fogok a szexről beszélni.

A szerző

Nem vagyunk egyformák

Ez már az oviban kiderül. Lehet, hogy a bölcsiben is, de én oda nem jártam. Illetve, egyszer elküldtek az Athenaeum gyermekmegőrzőjébe az öcsémért. Az egyik, asztalmagasságban elhelyezett boxban öltöttem, mikor odaszólt a mellettem ugyanazt a tevékenységet végző néninek. Kérésének lényege az volt, hogy az anyuka másnap fehér bugyit adjon a kislányára, mert neki az tetszik a legjobban. Majdnem elsüllyedtem szégyenemben, mert nem értettem; hogyan lehet ilyen maradi. A színes alsónemük sokkal szebbek.

Persze, a másik nemet se kell féltetni... Két iker kislány hozott zavarba, már fiatalemberként, vacsora közben. Kuncogva odaszaladtak hozzám, mint illusztris vendéghez, s a szüleik szeme láttára a kezembe nyomtak egy levelet. Széthajtottam a filctollakkal dekorált lapot, de rögtön zsebre is tettem, mondván: ezt elrakom emlékebe. Meg is van valahol. Szerencsére, a ház asszonya, amikor kikísért az utcára, nem kérdezte meg tőlem; mi áll benne. Ezzel akarta megmutatni nekem, hogy ő mennyire szabadelvű anya. Előbb-utóbb úgyszólván kiszedi a gyerekekből. Szerintem ez nem történt meg, tudniillik a papírra azt írták: „István egy f...sz”. De ők rendesen kiírták. És ezzel, kivételesen, nem az észbeli képességeimre céloztak. Egyszerűen megállapították, hogy én az emberiség azon feléhez tartozom, amelyik rendelkezik a szóban forgó testrésszel.

Tudásom azonban hiányos, mert az elvált édesapám által küldött felvilágosító könyv utolsó fejezetét annak idején az édesanyám leragasztotta. Pedig már a szerző neve is jól hangzott. Kurt Seelmannak hívták az illetőt. Szerencsére volt olyan kislány, aki hajlandó volt papást-mamást játszani velem. Cserében nekem időnként a doktor bácsi szerepébe kellett bújnom. Úgy hallom, manapság testüregbe rejtett kábítószer után kutakodnak a „rendőrök”. Én ezt botrányos és megengedhetetlen dolognak tartom, az aktus militarista jellege miatt.

Érzékeny lélek voltam, már azon megsértődtem, ha visszautasítottak. Szépirodalmi pályafutásom is egy ilyen alkalommal vette kezdetét. A szomszédban lakó Marikát hiába hívtam a hátsó udvarba, nem jött ki... Mérgemben elkezdtem írni egy mesét, ami arról szólt, miként járt pórul egy lelketlen barát. Teltek-múltak az órák, édesanyám többször is bedugta a fejét hozzám, de szóhoz se hagytam jutni, kihessegettem a szobámból. Csak lefekvés előtt kérdeztem meg tőle, hogy mit akart... „Marika keresett téged, három alkalommal is.”

Erről a tragikomikus esetről a színház jut eszembe. Ami már jóval az előadás előtt, otthon elkezdődik. Ha egy férj tényleg örömet akar szerezni a feleségének, akkor ne türelmetlenkedjen. Elkésni úgysem fognak, mert a nő semmi szín alatt nem hagyja ki a saját belépőjét, ami a legfontosabb mozzanat az egészben. Hogy a darab miről szól, az mellékes. Maga az élmény a jegyek megvásárlásával indul, és a barátnő toalettjének részletes kibeszélésével végződik. Az izgalmi állapot a „*Jaj, nincs egy rongyom se, amit felvehetnék...*” sóhajtással veszi kezdetét, s a ruha utáni futkosásban tetőzik. Az okos férfi csak akkor kezd készülődni, amikor a neje először jelenti ki: mehetünk.

A lényeg ugyanaz, mint a randevún: nem szabad hagyni, hogy megtörjön a varázs. Még egy sima csók is előjátékot kíván. A türelem azonban rózsát terem, és az udvariaság olyan, mint olaj a motorban. „Színház” persze itt is van; az érzelmek palástolása, ill. a kivagyiság érdekében. A nő taxival repeszt a légyottra, de az utolsó megállót villamossal teszi meg, a férfi végig villamoson jön, csak az utolsó keresztutcánál száll taxiba.

Azt is jó tudni, hogy egy spontán boltba menés se egyszerű anyagbeszerzés. Amint kiderül, hogy shoppingolni „kell”, párunkon kitör a vásárlási láz. Ha csupán azt vesszük meg, amire szükség van, elbuktuk a dolgot... Jó üzletet akkor csinálunk, ha éppen az marad a polcokon, amiért jöttünk, de már tudjuk: hány forint ez meg az, kosarunkba kerül egy csomó cuki dolog, átlapozzuk a divatmagazinokat, a pénztárnál hallunk néhány érdekes pletykát, és összefutunk az ordenáré módra öltözködő Ágikával meg az új pasi-jával. Ha pedig Stanci nénivel is találkozunk, akinek mindezt részletesen elmesélhetjük, teljes az élvezet.

Ezért aztán egyedül intézem az ilyesmit, egy női biciklivel. Van, aki mosolyogva néz utánam, mert nem tudják; mi az ábra, amit ezennel felvázolok. Szóval, a szombat estét rendszerint a vasárnap reggel követi. Amikor egy igazi férfi a saját ágyában ébred, de a kedvese mellett. Perceken belül kiderül, hogy az mit szeretne a legjobban. Természetesen, bekapni valamit. Igen ám, de azért el kéne szaladni a boltba. No már most, ha csak vázas bringád van, neked kell elmenned. Az egyenrangúság miatt azonban ő is mehet. Ha van női biciklid.

Az egyenjogúság egyébként éppen a másságban rejlik. Ha az egyik nem hasonulni akar a másikhoz, már kisebbedik. A nőnek joga van gyengébbnek lenni, bizonyos dolgokban. Ilyen például az igazmondás, ami valóban nem az erősségük, ha az élemedett, bocs: az életkorukról van szó. Az értelmes férfi azonban belátja, hogy neki tényleg harminc éves édesanyja van, hiszen csak harminc éve az anyja. E logika szerint nekem van egy tizenkét éves szeretőm.

A tinédzser korú nőideálok a férfi fantáziájának média által készre csomagolt termékei. A dalok édes kis tizenhat évesekről szólnak, akikhez a többség nem tud idomulni. Próbálnak, szegények, a nevetségességig menően, az emancipuncikat leszámítva. Most az öltözködésről beszélek, ami megadhatja azt a nőies magabiztosságot, ami a himeket egész biztosan rabul ejti. Sajnos, a legtöbb nő saját magának akar tetszeni, meg a barátnőinek. Ezért van az, hogy a nap huszonnégy órájában szexepilt sugároz szét, anélkül, hogy erotikus közeledésre vágya.

Sajnos, a külső megjelenés megtévesztő lehet. Most nem azokra az elegáns dunyhahuzatokra gondolok, amiket a kissé duci nők vesznek magukra, általában fekete színben, mert az slankít... Ez bizonyára így is van, de nem a férfiak szemében... Szóval, katona koromban – egy nem teljesen szabályos eltávozás alkalmával –, a Moszkva téri óra alatt vártam egy vakrandira érkező lányt. Előtte két küldetést teljesítettem laktanyában rekedt bajtársaim érdekében. Az antikvárból könyvet kellett beszereznem, majd egy kis hazaiért ugrottam fel a Csaba utcába. Elég hamar beláttam, hogy fölöslegesen ácsorgok ott, ezért elindultam a metró felé. A bejárat ajtó táblaüvegében aztán kudarcom okát is megláttam. Képzelnék el egy katonaruhás férfit, akinek egyik kezében a Káma Szűtra van, a másikban pedig egy nyolcvan centis kolbász.

Nem hiszem, hogy jobban jártam volna, ha Buda Béla klasszikus műve lett volna nálam, a *Szex, szerelem, házasság*. Ez három különböző dolog, melyeknek nemigen van közük egymáshoz. A szex önmagában is jól megvan, ahogy az igaz szerelem is. A házasságban pedig egy idő után felesleges keresnünk a másik kettőt.

A házaseslet nivóját a felek esküvő előtti elméleti és gyakorlati ismeretei határozzák meg. Szándékosan nem pszichoszexuális nevelésről beszélek, mert olyan nálunk nincsen. A szülők erre képesítés hiányában alkalmatlanok, a közoktatás pedig csak kollektív és indirekt módon tudja felvállalni. A szexológia a történelmi egyházak jegyes oktatásaiban sem téma. A házasulandók úgy mennek oda, hogy ők már mindenről beszéltek. A „mindenről” eleve idézőjelbe kívánczik, a „beszéltünk” pedig azt jelenti: csupán beszélünk. Mármost az erotikus szókinccs mellőzésével, melynek hiánya fogalomzavarokhoz és félreértésekhez vezet. Az egykor kötelező jellegű házassági tanácsadás komolytalan dolog volt. Megesett, hogy csak az egyik fél jelent meg rajta, mondván; a másik a gyerekekre vigyáz.

Sok a szöveg!

A szex, természeténél fogva, szül valamennyi szerelmet. Ám ez a hús és vér szava, nem a léleké. Aki erre alapozza a házasságát, pórul jár. Márpedig a legtöbb ember ezt az utat járja be, a Biblia tanúsága szerint is. A homo sapiens a koitusz kedvéért csatlakozik a párjához, elhagyva szüleit. A házasság érvényessége mind a mai napig attól függ, hogy el van-e hálva. A lelki szerelem alapja is a nemi vonzalom, tehát szükségképpen visszajutunk a szexushoz. Ez az érzelmekkel feldúsított, erkölcsileg igazolható út szintén a házasságba torkollik. A különbség csak annyi, hogy tudatosan járjuk be, nem ösztöneink játékszereként. A pórul járás azonban így sem marad el, mert a házasság maga az élet: attól vársz minden jót, és ott kapsz meg minden rosszat.

A régi szexuális attitűdökre a fiatalkori „együttjárás” mérte a legnagyobb csapást. Ez a jelenség Magyarországon alig több, mint ötven éves ! Korábban csak *udvarlás* volt, ebben a család és társadalom által ellenőrzött kapcsolati formában pedig a beszélgetés a döntő. Az állásinterjúszerű, pusztán verbális viszonyokat szerencsére felváltotta a játékos és romantikus szerelmeskedés. Ehhez persze kellett a koedukáció is, vagyis a fiúk és a lányok felnőtt korig tartó együtt oktatása. Az iskola keretein belül számos olyan, erotikus töltést is hordozó, érintkezési pont adódik, amiről hajdanán csak álmodozni lehetett.

Az együttjárási hullámmal egy időben megjelenő „beat” mozgalom a zenén keresztül az egész felnőtt társadalommal és annak moráljával is szembe szállt. Én még emlékszem azokra a szép időkre, mikor ismeretlenek köszöntek oda egymásnak, pusztán azért, mert a másik is hosszú haját viselt ! A pártállam illetékesei, egyik ellenlépésükként, a *Képzelt riport egy popfesztiválról* c. musicalt állították színpadra. Megzenésített erkölcsi prédikációnak szánták, ami fordítva sült el, mert a fiatalok olyasmit is beleéreztek, ami nem volt benne. Az Illés együttes tagjai tisztában voltak azzal: miről van szó, ezért az először hozzájuk érkezett felkérést „köszönettel” visszautasították. Akik végül is elvállalták, zeneileg jó munkát végeztek, csak hogy akkor nem szakmai döntést kellett volna hozniuk.

Ezt mint egykori politikai üldözött jelentem ki. (Mostanában kaptam kézhez a megfigyelési anyagomat.) Ilyen minőségemben először a templom téri általános iskola folyosójára száműztek. Egy hospitálásra érkezett tanárjelölt zavart ki. Azzal nyitott, hogy ki tud egy szép verset? Felálltam, és elkezdtem szavalni: *Láttam nemzedékem legjobb elméit az örület romjaiban heverni...** Azt mondta, jó, de ezt folytassam odakint, az ajtó előtt... Még most is ott vagyok, mint József Attila, mert csak kivetett személyként tudom, nem középiskolás fokon, egész népemet tani-tani.

Mondjuk, szexuálpszichológiából. Szegény ember akkor még nem tudta, hogy én az igazgatóhelyettes fia vagyok, ami kiváltságokkal járt. Például, a mi úttörő órszűnk Zorró lehetett, a többieknek valamelyik munkásmozgalmi bálvánnyal kellett beérni. Ellentételezőként a diri azt követelte meg, hogy az osztály másik fele egy szovjet hős nevét vegye fel. Hamarjában mondott is egyet, ami rögvést jogerőre emelkedett volna. A Vadvirág név azért maradt meg, mert a fiúk röhögésben törtek ki, mikor kiderült, hogy a lányok órsét Bugyonnijnak fogják hívni.

Na, vissza is értünk a Bermuda-háromszögbe. Ezzel egy akkoriban divatos, uniszex rövid nadrágra utalok, ami alól nem lógott ki az afrik... Pedig az afrodiziákumok nagyon fontosak az erotikában. Ez a kifejezés a szépség és a szerelem istennőjétől eredeztethető, akivel az együttjárási korszak előtt nemigen lehetett találkozni. Szóval, te, kedves vallásos barátom, aki leszólod a népi demokráciát, vésd az eszedbe, hogy koedukáció nélkül még mindig egy internátusban verekednél, a titkos értelmű rózsát magad elé képzelve.

Az együttjárás az, ami eleven, életszerű teszthelyzetet teremt, mert a szerelmeskedés a kortársak kritikus szeme előtt zajlik, a csoportnormákhoz igazodva. Egyenértékű felek egyenjogú kapcsolatának indul. Régen azt mondták; neki dumál... Értik: ő, a férfi. Ma azt mondják: együtt járnak. Értik: ők, az egyenrangú partnerek. Hogy befelé mi van, az rájuk tartozik. Mert nincs fifti fifti, csak a mesében. A valóságban az egyik szeret, a másik meg hagyja magát szeretni. Szóval, a napos oldalon is van árnyék. Én aztán tudom, illetve: nem tudom... Gazdi már voltam, de két lábú, szoknyát hordó személy még nem szeretett igazán. Ha értik, mire gondolok.

Régen „nehéz volt az iskolatáska”, ezért a lányokét a szerencsésebb fiúk cipelgették haza. Akkoriban az is vagányságnak számított, ha valaki nem a fülénél fogta a magáét, hanem a hóna alá szoritva, zsebre vágott kézzel. Ma lányok járnak a fiús házhoz, a legnagyobb természetességgel. Persze, illendő megismertetni őket az őszekkel. Jőmagam, megelőzve a koromat, már másnap felvittem hozzánk a csajomat, a szüleimnek bemutatandó. Arról nem tehetek, hogy éppen nem tartózkodtak otthon.

Galerinek titulált bandánkban én voltam a legifjabb tag, igazából csak egy megtúrt személy. Az üvegezéseken nem is vehettem részt, kiskorúságom okán. Ezek a nyílt szívű fiatalok egyáltalán nem voltak felelőtlenek. Nem az ő hibájuk, hogy megtaláltam a követ-

* Allen Ginsberg: *Üvöltés*. A beat nemzedék himnuszának első sora. (A szerk.)

kező alkalomra félre tett üveget, amibe egy kicsit bele is szagoltam. Miután kiittam a tartalmát. Éva vermut lötyögött benne, aztán már énbennem. Amikor Jusztival kikísértük a vasútállomásra azt a pesti lányt, aki miatt összecsiszultak a srácok, már mind a ketten belém karoltak. Osztálytársnője a Jurányi utcai pontyba járt, vagy pont fordítva. Nemigen értettem akkor már semmit. Úgy rémlik, mintha ő szervezte volna meg az egész bulit, bár az üvegezés ellen élénken tiltakozott. Végül is elégedetten szállt fel a vonatra, mert látta azt a kalapot, amit akart.

Ami engem illet, sajnos megbotlottam a lépcső tetején, és legurultam a Wipi cukrászdáig. A kint ülő vendégek nem hitték el, hogy nem vagyok berúgva, pedig nyolcszor is kijelentettem, egymás után. Szerencsére éppen arra kanyarodott a motorkerékpárokat szerelő Tyukodi Laci és haza fuvarozott. Mondtam neki is, hogy nem vagyok berúgva, de nem tudtam meggyőzni. „Nemcsak berúgva vagy, már a gázt is ráadták...”

Mindez akkor történt, amikor a fénylő lapgitár először vibrált szabad, új ritmust... Drapál János még nem volt világbajnok, csak az a csávó, aki a Fuchs Mártival járt, és Pataki László azzal szédítette a csajokat, hogy a Liversingtől a Szíriuszig fog elrepülni, valami Országos Dzsekiben.* S a fel nem sorolt személyekkel együtt mind-mind osztoztunk abban a leírhatatlan érzésben, amit ama bűvös szó kimondása vált ki, és amit az *együttjárás jelensége tett kézzel fogható valósággá*. Arra a szóra gondolok, amit felesleges fokozni, mert ha hozzáteszel valamit, már kisebbíted.

Doktor Szösz

Én szívesen használom a *szerető* meghatározást, hiszen a legszebb ígére vezethető vissza. A *szerelmem* még kedvesebb a számomra, érthető okokból. Ideális esetben a szerelmem egyben a szeretőm is, ekkor a kölcsönösségre utaló *szerelmesem* kifejezés a helyénvaló. A *barátnő* definíciótól se ódzkodom, hisz egyértelműen jelzi, hogy ebben a barátságban nőisége a legfontosabb tényező. A felnőttkori együttjárás kezdete a szeretői viszony, mely később barátsággal dúsulhat fel. Az ily módon két komponensűvé vált kapcsolat akár a szerelemnek is megágyazhat. Tinédzserként az ember először beleszeret a másikba, aztán fekszik le vele, érett fejjel meg pont fordítva. Ebből is látszik, hogy a szerelem szempontjából a szexnek nincs olyan nagy szerepe, mint gondolnánk.

A partnereket a nemenként különböző jellegű erotikus magabiztosság hozza össze, ami egyfajta szexuális elegancia. Az ilyesmihez természetesen elméleti tudás és gyakorlati tapasztalat szükséges... A legtöbb ember nem „ismeretség hiányában” magányos, hanem azért, mert nem él az adottságaival és a lehetőségeivel. Édesapám már gyerek koromban a lelkemre kötötte, hogy ha megtetszik egy kislány, akkor ne a haját rángassam, hanem a szoknyáját.

A szoknya hosszát a láb határozza meg, nem a divat. Ennek analógiájára jelentem ki, hogy az udvariassággal párosuló erotikus merészségnek sincsenek normái. Ez mindkét nemnél intelligencia s érzékiség függvénye. A vágyakat nemcsak szemézzel, hanem testbeszéddel, gesztusokkal, csókokkal és érintésekkel is ki szabad fejezni. Végül, de nem utolsósorban: szavakkal is. Lehet, hogy közeledésünket csípősen vagy csattanósan utasítják el, ám ez benne van a pakliban. Mint tudjuk, nincsen Rózsi tövis nélkül. Persze, a háritás módja erősen minősíti az embert. Van, hogy a nő tereli erotikus síkra a csevegést. Egyszer pl. azt mondtam valakinek: éppen rajtad nevettem... Erre, felvéve a szemkontaktust, imígyen ríposztzott: „*Rajtam* csak szeretnél.”

Ezzel el is érkeztünk a közös nevezőhöz, ami a pszichoszexuális magatartásban a kölcsönösség, s jelentőségét nem lehet eléggé hangsúlyozni. Persze, én könnyen beszélek, mert már idomítva vagyok. Egy vagány csaj szedett ráncba, a Szilágyi Erzsébet gimiben. Ő volt az osztály anyja, ő írt alá minden intőt. Szerelmes versei megjelentek az iskolaújságban, aminek *Fehér holló* volt a címe. A lány nevét sajnos elfelejtettem, nevezzük... nevezzük Dr. Szöszinek.

* Orszáczky Miklósról van szó, a Syrius együttes frontemberéről (*A szerk.*)

Tőle kaptam az első leckémet erotikus illetanból. A téma nem teljesen ismeretlen a számomra, ezért igyekeztem úgy viselkedni, mint akinek a kisujjában van az egész... Dobalózni kezdtem a szakzsargonral, tudják: péniszirigység, imprinting stb.

A másodikat, vagyis a szexuális bevéződés jelenségét, dr. Szöszi le is tesztelte. Megkérdezte, melyik a kedvenc bugyiszínem. Megmondtam... Jó, és ezt milyen körülmények között láttam. Hát, elmeséltem neki. Hogy Pilisvörösváron, a régi futballpályán, egy kézilabdameccs alkalmával, olyasvalaki, akit nem kívánok megnevezni, felugrott a levegőbe, s akkor a tornadressz combkivágásának mentén kivillant a bordó selyem, amit fekete csipke szegélyezett.

Utólag rájöttem, hogy már ekkor, ezen a ponton elillant a kettőnk közötti komoly kapcsolat lehetősége, csak dr. Szöszi nem mondta meg. A nők sokkal jobbak az empátiában, mint a férfiak, s én meg se próbáltam leplezni az érzéseimet. Mindjárt rátérek a lényegre, de mint az köztudott, mindent a maga helyére kell tenni.

Szóval, egyszer nekem rontott az apja. Épp lefelé mentem a lépcsőn, egy törülközővel csapkodva magam, amikor felállt a reggeliző asztal mellől, késsel-villával a kezében. „Nézzé, az... az... Szóval az rendben van...” Sejtettem, hogy mire céloz, de abban a kényes szituációban nem adhattam a szájába a szavakat, hogy segítsen őt a megfelelő kifejezés megtalálásában, ezért csak az ökleimet ütöttem össze, jelezve: értem, mire gondol. „Igen, azért nem szólok, nem vagyok olyan maradi, de az mégiscsak túrheterlen, hogy hamisan énekel a zuhany alatt.” Igazán szép hangom van, ezt a szomszédom mondta. A telefonba. Nem az, aki közvetlenül mellettem lakik, hanem a második.

A vidám találkák hamar véget értek. Egy ízben tudniillik vétettem az íratlan erotikus illemszabályok ellen! Dr. Szöszihez intézett keresetlen szavaimat ugyan azzal kezdtem, hogy: „szeretnék...”, de előtte nem mondtam ki a nevét... Más megszólítás is jó lett volna, amennyiben számomra képviselt értékére utal. Nem azt nehezményezte, hogy nevén neveztem az aktust. A személyes, lelki közeledést hiányolta belőle. Mert úgy mindjárt más a leányzó fekvése. Szó szerint.

Ott és akkor szakadt meg köztünk a szexuális kapcsolat. Elemzése szerint szép volt, s szépségét a kölcsönösség adta, de kezdettől fogva hiányzott belőle a személyes érintettség. Hiába tiltakoztam, rám bizonyított mindent. Simán megmonda; kibe vagyok szerelmes. Nem név szerint, hiszen úgy nem tudta... Ez volt számára az első jel. Hogy sose ejtettem ki annak a lánynak a nevét. A névnek ugyanis hatalmas ereje van: érzelmileg közel hozza az illetőt. Akkor is ott állt közöttünk. Úgy szégyelltem magamat, azt se tudtam, mit csináljak... Illetve: semmit se tudtam csinálni, ami minden férfival megeshet náha.

Szemérmes koldúsna,...

Van nekem egy kedves öreg barátom, a Berci bácsi. Vele szoktam leinni magam, a sárga földig. Aki már ásott emésztögödrt, az tudja; milyen mélyen van a sárga föld. Nagyjából semmit se tudunk egymásról, így fogalma sincs arról, hogy szexuálpszichológiával foglalkozom. Most esettanulmány lesz belőle, szigorúan a köz érdekében. Kérem, ne nevesenek rajta, a nemi élet nem egy nevetséges dolog. Az enyémet leszámítva.

Szóval, ez a tisztességben megőszült kertész ötven éve él boldog házasságban a feleségével. Persze, hogy az elsővel, akkoriban más világ volt. Én is ehhez tartanám magamat, mégsem tudok megnősülni. Egy csomó nőnek mondtam már, hogy legyen az első feleségem, de mindegyik kikoszoraz... No, ez csak poén volt, mert jó nekem így, férfiként. Egy férfi köztudottan csak addig az, míg el nem vesz valakit, utána már csak férj.

Berci bácsi lakáskörülményei igen szerények, de mint mondja: a legkisebb konyhában is van hely. Még ha pókháló is van az ablakon. Szívesen tartózkodik otthon, néhanapján azonban kimozdulna. Ha teheti, Tatabányára utazik. Ebbéli kívánságát estefelé szokta közölni a nejevel. Ilyenkor az olvasólámpa által vetett gyér fény árnyékába dugja a fejét, és pironkodva motyog maga elé. Felesége veszi a lapot, s rendszerint indulnak is a jelzett városkába. Igen, Tatabányára! Oda, ahol van egy szobor. A turul madár. Erre utal a kisöreg. Hogy most úgy szeretné. Mint a turul. Háturul.

Nos, a „szexelés” kifejezést én is utálok. Túl általános, nem feltétlenül a koituszra vonatkozik. Szóval, ennél még a kexelés is fűszeresebb.* A „dugás” a karezza vagy tantra számára van fenntartva, ha arra alkalmazzuk, teljesen szalonképes, hisz abban a mozdulatlanság a fő. A „kefélés” nélkülözi az érzelmi tartalmat, a „lefekvés” pedig csak egy tényről közöl. A lényegre vonatkozó nedves olvasóimnak Szexárd vagy Toszkána helyett két megoldást javaslok... Vagy az egyéni megnevezések létjogosultsága mellett törjenek lándzsát, vagy használják a jól bevált szavakat.

Az erotikus beszéd kulturáltság, tájékozottság s érzékiség függvénye. Szégyellni azt kell, ha valaki bizonytalan a verbális kommunikáció terén! A tettekben való előre haladással tudniillik annak is lépést kell tartania. Ez szexuális elegancia kérdése. Ilyesfajta magabiztosság nélkül lehetetlen az erotikus vallomások tétele és fogadása. A cselekedetek előre vetítése, illetve a megegyezés izgalma az előjátékot fűszerezi. Nincs olyan férfi, aki megbotránkozna egy érzéki ígéreten. Büntudatod akkor legyen, ha nem játszod jól nemi szerepedet. Ennek a „vetkőzés” és az „öltözködés” a legfontosabb része. Tehát ruháiddal együtt szemérmességedet is vedd le, de aztán vedd vissza, verbálisan is! Tíz perc múlva már nincs helye „annak” a kifejezésnek, az ragadjon ott a maga természetes, fülledt környezetében.

A romantika az ágy szélén véget ér, a nők számára is. Felesleges ismételtetned ama bűvös szót, elegendő, ha belső kényszerből ejted ki. Nem lehet egyszerre csókolózni és táncolni. Szemérmességed miatt megtörhet az aktus varázsa, amit esetleg egy másik nő fog helyre hozni. Tartsd észben, hogy erotikus dolgokat csak egy vonzó partnertől kérnek. Pszichoszexuálisan olyasvalaki nevezhető egészségesnek, akit erotikusan is csodálnak, akit meg akarnak kapni, akitől *személyesen* akarnak valamit. Ő csinálta nekem, ő volt meg, ő benne voltam. Ahogy dr. Szöszi mondta: a térdelés nem megalázó, ha egymás előtt borulunk le.

S most egy lélektani törvényszerűség: sose valld be egy férfinak, hogy te már máshoz is hozzá nyúltál. Még azt se, hogy ő hozzád nyúlt. Akkor se, ha ez teljesen nyilvánvaló, természetes és erkölcsileg igazolható. Ha szeret, nem fogja tudni feldolgozni. Szóval, ilyesmiről csak akkor beszélj, ha már kecske legel a sírján... Vagy még akkor se... Arról nyugodtan dumálhatsz, hogy kiket szerettél és miért... Oda se figyel... Hogy ez pszichoszexuális neveltlenség? Kapaszkodj meg: innen már csak felejteni fog!

Velünk született szemérmességünk azonban sose múlik el. Ezt jómagam teszteltem le, még hallgató koromban. A Tótfalusi Tannyomdában hallgattam, mikor kiszólitottak a tábla elé. Hazafelé, a Népszínház utcában, már vígan csevegtem volna osztálytársaimmal, de leszólitott egy prosti. Akkor még jó kedvükben sétáltak a lányok, ma már megélhetésből teszik. „Nem akarsz?” – kérdezte sűgva, mert az üzletszerű, titkos kéjelgést büntették a szocializmusban, most csak adózni kell utána. S akkor kibújt belőlem a pszichológus. A szakma szabályait követve megálltam, hatáspauzát tartottam, felvettem a szemkontaktust, és jó hangosan megkérdeztem. „Mit?” A nálam idősebb nő olyan zavarba jött, hogy derékig elpirult. „Szeretkezni.”

Mondanom se kell, nem fogadtam el az ajánlatát, nem olyan ember vagyok... Meg pénz se volt nálam... Pedig olyasmiben lehetett volna részem, amit a férjes asszonyok jól ismernek. A focimeccs szünetében szokott lezajlani, s szeretkezés helyett egy másik kifejezés illik rá. Tudják, az, ami a nincs beszélgetés és nincsen csók között szokott megtörténni.

Olyan is van, aki nem szégyelli magát; kirakatba teszi nemi életét. A külvilág felé önbizalmat mutat, belül azonban ingatag alapokon áll. A fentebb megnevezett intézmény büféje előtt lettem figyelmes arra a csinos lányra, aki kihívó módon viselkedett az arra elhaladó fiúkkal-férfiakkal. A műsor persze a barátnőinek szólt, akiknek hamarosan órára kellett menniük. Mikor egyedül maradt, odaléptem hozzá. „Benne vagy egy sötét, de édes dologban?” Mondott néhány *h*-betűvel kezdődő szót, de egyiknek sem volt értelme. Nem tudta, hogy a rendőrséget, a mentőket vagy a tűzoltókat hívja. Rábeszélő hangon folytattam: „Egy kis forró kavaráss...” Zavara tovább növekedett, mert – a közvetlen főnökömhöz

* Utalás Baksa Soós Jánosra, a Kex együttes énekesére. (A szerk.)

hasonlóan – ő sem volt tisztában azzal, hogy én tulajdonképpen mit is csinállok az épületben. Tíz centis sarkú körömcipője már menetet vágott a padlóba, mikor megkegyelmeztem neki. „Tejjel és cukorral iszod a kávé?”

Az esetnek van még egy szakmai vonatkozása. Általában a csajokkal jobban kijövök, mint az anyjkkal. Érdekes módon az utóbbi nem nehezményezte, hogy a lánya szobájában alszom, aki viszont ezt úgyszólván lehetetlenné tette.

Nincs kedved?

A beszéd emberi jelenség. Te állat vagy? Ha erotikusan néma maradsz, akkor bizony úgy viselkedsz... Azt sem árt tisztázni, hogy ugyanarról beszélünk-e. Arról, amit ki se mersz ejteni a szádon. Akkor hogy akarod csinálni? Úgy, hogy közben megágyazol a büntudatnak is? Ez esetben a lelki feszültségeid nem fognak kisülni. Szókimondás és szemkontaktus nélkül semmiképp. Ne félj a vágyaidtól, a szemérmeskedés megfoszt a gyönyörtől. Kéréseidet árnyalatokig menően fogalmazd meg! A nőies magabiztosságra a verbális erotika terén is szert kell tenni. Partnered érezze: hű, ez tudja, miről beszél...

A szeretkezésre rá kell hangolódni. Latin, görög vagy gyerekes kifejezésekkel senkit sem fogsz tűzbe hozni. Ugyanakkor a durva vagy suta szóbeli irányítás is illúzióromboló. A választott – egyéni vagy hagyományos – terminológia miatt ne feszengj, az magához az aktushoz tartozik. Hogy eközben ki mit mondott, azt utána nem kell tisztázni. Ilyesmire rákérdezni, vagy ezen viccelődni tilos!

Férfi partnered nem fog finomkodni... Olyan „szörnyű” szavakat fog használni, mint pl. kéz és láb, ujj és száj, meg olyanokat, amiket egyébként is sűrűn igénybe veszünk, csak más tevékenységeket végezve. A kifejezések csúnyasága attól függ, hogy hol, mikor, ki előtt, *milyen célzattal és hangsúllyal* mondjuk ki. Az igekötőkkel se spóroljunk, mert az adja meg a dolog savát-borsát. Az erotikus tevékenykedések közben a közömbösség, a „természetesség” felejtős! Olyat ki ne ejts a szádon, hogy nekem mindegy!

Minden szívvel-lélekkel végzett nemi aktusra igaz, hogy a partnerek szinte felfalják egymást. „Úgy szereti, majd megeszi.” Az ilyen jellegű keringőre való felhívást az igazi férfi megszólítással kezdi. Ha nem így jár el, nyugodtan figyelmeztetheted őt arra, hogy nem egy kéjtárgy vagy, amit tetszése szerint igénybe vehet... Kérdő és óhajtó módban egyik félnek sem kell nevében szólítania a másikat. A kijelentéseknél és felszólításoknál azonban vigyázzunk, mert itt borul az egyenjogúság. A nő a legnagyobb természetességgel használhatja az „akarok” igét, ám egy férfinak feltétlenül azt kell a tárgyhoz kapcsolnia, hogy „szeretnék”. Társaságban sose használjuk ezeket a szavakat, mert kínos helyzetbe hozhatjuk jelen lévő partnerünket. A téma elméleti jellegű tárgyalása során is lelepleződhetnek intim titkai.

Szexuális szerepjátékokról most nem beszélek... Mindig furcsállottam, hogy egyesek csupán akkor jönnek tűzbe, ha példának okáért, az Adóhivatal végrehajtójaként kopogtatnak be saját lakásuk ajtaján. Persze, mint az APEH Széchenyi utcai központjának egykori munkatársa, jól tudom, hogy az ügyfelek szívesen kapcsolják össze maguk és mások nemi életét verbális síkon.

A nyomdai osztály helyettes vezetői posztját természetesen csak megfelelő előképzettség után tölthettem be. Szakirányú gyakorlatomat többek között az FNyV 11. sz. üzemegegységében szereztem, Weinberger kolléga keze alatt. Józsi bácsi a pénteki műszak végétel mindig ellépett a berakónók sorfala előtt, s ellentmondást nem tűrő hangon imígyen szólott: „Hétfőn reggel mindenki kipihenten, frissen, tisztán, irrigálva jelenjen meg!”

Ebből a sorból a tisztaságot emelném ki, mert a legszentebb szó is lehet mocskos, ha azért használják, hogy megkapjanak valamit. No, ebben a női férfiak nem ludasak, ugyanis ők azt a bűvös szót esküvő után teljesen elfelejtik.

Fájdalomdíjként lássunk néhány igazán szép sort:

*Hacsak már látlak, elalélok,
torkomban a szavak elfűlnak,
bőrömrre zápor-szikrák hullanak
szememben sötét, vad árnyékok
s láрма fülemben.*

(Sappho)

Mi a baj ezzel? Hogy a világirodalom első szerelmes versét nő írta? Vagy az, hogy egy másik nőnek szól? Én megértem, hiszen jőmagam is a nőket szeretem.

Ki a jó nő?

Régebbi szexuálpszichológiai könyvek szerint prostituáltakból lesz a legjobb feleség. Ez a sorok között kimondott féligazság szerencsére eltűnt a szakirodalomból. A 19. századig volt létjogosultsága, mert addig csak a kurtizánok és az utcanők szerezhettek tapasztalatokat az erotika terén. Manapság ehhez már nem kell lealjasodni, jőmagam is ismerem olyan lányokat, akiket nyitott kapuként lehetett dőngetni. Egyikük azóta hivatalosan is szeretkezési vállalkozó lett.

Persze, a túlzott szégyenlősség se jó. Maradjunk annyiban, hogy azt kell szégyellni, ami nincs! A szemérem tárgya egyébként kultúrkörönként más és más. A gyerek, bármely pontján éljen is a világnak, nem szégyenlős, az ilyen magatartásra csak ránevelik, a domináns vallás függvényében. Az ilyen hatások ellen a férfiak sincsenek védve. Történt, hogy egy középiskolai tanárnak szexológiai előadást kellett tartania. Igazgatója löcsölte rá a kényes feladatot, otthon meg se merete mondani; mivel bízták meg. A neje arra figyelt fel, hogy sok időt tölt a könyvtárban. Mikor rákérdezett ennek okára, férje azt mondta, hogy a vitorlázásról fog beszélni. Ez nem volt gyanús, mert fiatal korában volt némi köze ehhez a sportághoz. A nevezetes tanóra lezajlása után a feleség összefutott néhány diákkal az utcán, akik dicsérettel szóltak az elhangzottakról. A nő büszkén húzta ki magát: „Igen?... Pedig életében csak kétszer próbálta... Először majdnem belefulladt, aztán meg elvesztette a kalapját.”

A nők mindenben a romantikát keresik. Megsúgom nekik: egyáltalán nem romantikus, mikor a vallásuk által beléjük vert, a szexuálpszichológiában jól ismert „kéztiltás” miatt megtörik a kialakuló félben levő erotikus varázst... Valaha a testi-lelki egymásra hangolódás biztosítása miatt találták ki a nászutat. A mézeshetek nem a városnézésről szólnak... Volt, hogy egy jegyespár prospektusokat teregetett ki eléem, mert nem tudtak dönten a utazásuk céljáról. Azt tanácsoltam nekik: menjenek az északi sarkra... Ott hat hónapig van éjszaka.

Nemrég meglátogattam tizenkét éves unokahúgomat. Kis szobájában költői rendetlenség honolt, de költészet nélkül. Még mielőtt hangot adhattam volna nemtetszésemnek, megkérdezte tőlem: igaz-e, hogy azok a nők, akik jók az ágyban, szétdobálják a cuccikat. Ezt persze a tévéből hallotta, egy negyedosztályú amerikai filmben. Én, sajnos, rendes szerető, bocs: rendszerető ember vagyok. Egyszer rá is faragtam erre. Kijött hozzám valaki a fővárosból, s egyenest berohant a hálóba. Rögvest helyére akarta tenni a dolgot: szerkesztés, kivágás – szeretkezés, beillesztés... Körülkémelve azonban alaposan lehült. „Te, ez egy múzeum... Ne haragudj, én múzeumban nem tudok...”

Rendíthetetlenül tartja magát a hiedelem, miszerint a férfiak nem szeretik az okos nőket. Hát, a butákat még kevésbé... A múlt télen felhívott egy régi barátnóm: nincs-e kedvem átugrani hozzá. Nem volt, mert számomra ez az ugrás hatvan kilométeres autótutat jelentett volna. Bokáig érő hóban... Gondoltam, ráfogom az egészet a csúszós útviszonyokra. Mondtam: mennék, de nincs téli gumim. Süket csend lett a telefonban, már kezdett kínessá válni, mikor végre, bátortalanul megszólalt: „Nem is tudtam, hogy téli gumi is van...”

Jómagam a színházban szoktam tesztelni a nőket. Az, hogy eljönnek-e velem, még nem számít, hisz kiöltözni mindegyik szeret. Legtöbbjük a büfében bukik el, mert aki a szünetben nem a darabról beszélget, azt nem is érdekli a művészet. Egy szívem szerinti barna hajú, barna szemű lány teljesen levett a lábamról. Tetőtől talpig a zsánerem volt, érzelmes, de szigorú típus. Mikor a második felvonás végén könny csillant meg a szememben, döntöttem: megpróbálok belé szeretni. Előadás után meg is kértem: hadd ne kísérjem őt haza. Tegye meg ezt ő, énvelem ! Reggel aztán jött a hideg zuhany. Nem, nem a fürdőszobában, hanem egy olyan lakberendezési tárgyban, aminek négy lába van, mégse megy sehová. Megmondtam neki, hogy otlétének legfőbb oka a katarzis kiváltotta érzékenyülése. Erre ő is bevallott nekem valamit. „Tudod, azért sírtam a második felvonás végén, mert akkor derült ki, hogy lesz harmadik is.”

Szerintem az a jó nő, aki nem tekinti magát a férfi tulajdonának. Főleg úgy nem, mint nő... De a jó nő papucsférjet se akar... Van, aki papuccsá alakítja a férfit, aztán csodálkozik, ha lötyög rajta. A papucs. A jó nő rendszeresen ki tudja sütni a férfi lelki feszültségeit, mert ő maga is képes a gyönyör elérésére. A nemi élvezet nem luxus, sokkal inkább létfeltétel. A nyugodt koncentráció biztosítéka, a munka, a tanulás, az udvarias közlekedés, a barátságos viselkedés, a megértő hozzáállás, a tolerancia záloga.

A férfi logikus alkat, ezért a logikátlanság fárasztja leginkább. Ez persze időnként nézeteltérésekhez vezet. A szerelmesek civódása azonban nem veszekedés... A szerelem nélküli civódás már veszélyes dolog ! Azt házasságnak hívják. Ami – mint tudjuk –, két ember szövetsége olyan problémák megoldására, amik egyébként fel se merülnének. Egy hosszú hétvégén én is bajba kerültem, pedig tökéletesen egyetértettem a kedvesemmel. A szöke nős vicceket nehezményezte, kigúnyolásukat teljesen igazságtalan dolognak tartotta. Mondtam, hogy ez nyilvánvalóan diszkriminatív eljárás, hiszen a nem szókék is pont olyan hülyék. Mi tagadás; rögtön elküldött egy szomorú helyre... Biztos nincs ott nagy vidámság, mert ő is azt a jelzőt tette hozzá, hogy „bús”. Ilyenkor egy kultúremler szó nélkül haza oldalog, főleg, ha az őt útnak indító személy az egyik kezét a csípőjén tartja, a másikkal pedig az ajtó felé mutat. Annak, hogy végül is nem viselkedtem úgy, mint egy gentlemanus, igen egyszerű oka van. Akkor ugyanis az én lakásomban voltunk.

Hölgyválasz

Életem folyamán többször is hallottam már, amint egy nő imígyen vigasztalta sorstársát: „Miért sírsz? Egy férfiért?! Normális vagy te?” Nos, kedves kisasszony, mi másért bánkódhatna a szebbik nem pórul járt tagja? Ne tessék úgy csinálni, mintha bármikor le lehetne venni egy férfit a polcról. Akiket ott találsz, azok senkinek se kellettek. Az igazi férfi tudniillik „férfiből van”. Ha ezt lenézően mondod, akkor még nem volt dolgod olyannal.

A nő számára ugyan nem a férfi az élet értelme, és ez megfordítva is igaz, ám egymásra vannak utalva. Ha magunk köré nézünk, szexuális nyomort látunk. A statisztikák szerint a magyar népesség 20%-a egyedül él, ez kb. kétmillió ember. A maradék 80% a házasságában magányos. Az erotikus értelemben frusztráltak száma pedig 100%. Eme igazságról a társkereső hirdetések tájékoztatnak bennünket, melyeknél kevés szomorúbb olvasmány van. Ezek az adatok persze csak a jéghegy csúcsát képezik.

A nemi vágyak legyűrhetik az embert, de érzelmi vonatkozásokat nem tudnak reá erőltetni. Ez alól csak a legérzékenyebbek kivételek, akikben egyetlen érintés hatására is nagy remények ébrednek. A sérülések legfőbb oka tehát az, hogy a felek nem egyformán érdekeltek. A „barátság extrákkal” viszony leginkább csak a filmekben funkcionál, a valóságban az, akinek nincs szexpartner, rendszeres önkielégítést végez. Ez a dolog életlenülag teljesen természetes, még az állatvilágban is megfigyelhető.

Az evilági élet nem más, mint a létfeltételekért folytatott harc. Ez egyéni és társadalmi vonatkozásban is igaz. Ebben a küzdelemben a nemi élvezet – s annak hiánya – mozgatórugó szerepet játszik. Révbe érést még a házasság se garantál, főleg nem hosszú távon. A vallásos feleségek foggal-körömmel kapaszkodnak „hites” urukba, de ők is csak a formai harmóniát érhetik el, ami képmutatás. Jellemző dolog, hogy a már elvált, ám egy fedél alatt élő egykori társak jobban kijönnek egymással, mint régen. Nem ritkán szexuálisan is.

A férfi és nő közötti viszonyt tulajdonképpen az definiálja, hogy van-e a kapcsolatban szexuális tartalom, illetve perspektíva... A „maradjunk (csak) barátok” azt jelenti, hogy akinek ezt mondják, az (már) ki van rekesztve az ilyen jellegű távlatokból. A *miért* kérdése jogosnak tűnhet, de teljesen felesleges feltenni. Érdemi választ úgysem kapunk, s ha mégis, hát az sem nyugtat meg bennünket. A nő egy félre sikerült szeretkezés után is úgy gondolja, hogy attól kezdve „kapcsolatban” áll a férfival, aki ezt a kifejezést egész életében nem veszi a szájára.

Igazi vesztesek akkor leszünk, ha boldogságunkat pszichoszomatikus síkon keressük. A szerelem csupán a test által generált lelkiség, ami nem maradandó. Az imádatot olyan formák és arányok táplálják, melyek állandó negatív változásban vannak. A szépség hervadásával a vonzalom is alább hagy, mert okafogyottá válik. Test és lélek halálos ölelésben pusztul el, mulandóságuk miatt.

Csak az örök, amit jobb híján szellemiségnek hívunk. Az ilyen jellegű kapcsolathoz azonban elementáris vágy kell... Az az igazi szerelem, amikor egy férfi húsz év után se mer imádotja szemébe nézni, akivel véletlenül összefutott. Ha a jegygyűrű nem az ujjat, hanem a torkot szorítja. Ez egy *kapcsolat*. Nincs bejegyezve sehol, és nem is hivatalos, de kapcsolat. Talán az egyetlen törvényes, ami létezik. Az ember ilyenkor olyasmit érez, mint mikor a fogorvos ráüt a rossz fogra. Egyből tudjuk, hol fáj, és minden más bajunkat feledjük.

Sajnos, a párválasztás nem aranykőben repkedő rózsaszín pillangók játszódása. A valóságban ez sokkal egyszerűbben s durvábban zajlik. Kilókon, centiken, színeken és fényeken múlik. Ha nem vagy olyan, elmehetsz a... Szóval, oda, ahová vágyódsz. Csak nem az övébe. A szakirodalom sok férfi-nő kategóriát ismer, ám mindössze kettő van: a házasság és a barátság, vagyis az *igen* és a *nem*. A kémia rögtön dönt. Minden biológus tudja; mi a szerelem, leszámítva persze a szerelmes biológusokat... A vonzalom végzet-szerű, a választás nem. Ne válj ösztönök játékvá!

Lehangoló, amit írok? Akkor enyhítek rajta... Bevallom: van valaki, akit szívesen feleségül vennék. Még ma. Ha előbb nem lehet. Ezúton kérem őt arra, hogy ismételten kosarazzon ki. Azt már úgy megszoktam...

Én majd szépen megásom a saját síromat, mert nemcsak a Berci bácsival tudok lehatolni a sárga földig, hanem a Zsiga bácsival is.* E helyről üzenem neki: korlátainkat nem a neveltetés, hanem a külsőnk állítja fel. Zsidókeresztény vallásunk lelkivezetői ezzel kapcsolatosan elképesztő hazugságokat hordanak össze.

Védett férfiak

Van egy kedvenc viccem, amit most közkinccsé teszek... Az öreg kandúr estefelé elkezd kinyalni magát, mire a közelében lévő kismacska megkérdezi: hová készül. Kufircolni – válaszolja az. Vigyél magaddal – kéri tőle a kicsi. Ám a nagy elutasítja. – Nem lehet, te még túl fiatal vagy. Végül is enged a kérélésnek, így magával viszi. Felmásznak a kerítésre, onnan a háztetőre, s elindulnak a kémény felé. Az öreg megbotlik, végigcsúszik a cserepeken, csak az ereszcatornában tud megkapaszkodni. Mellső lábain csüng, próbál felhúzódkodni, de nem megy neki. Kaparász a körmeivel, nagyokat nyög, nyivákol, rángatózik keményen. A kismacska lenéz rá, ő is lecsúszik a cserepeken, elkapja a csatornát, s elkezd a nagyot utánozni. Egy idő után megszólal: „Kandúrkám, én még öt percig kufircolok, aztán haza megyek”.

Szóval, eljön az az idő, amikor a fiúk futni kezdenek a lányok után. Miért, miért... Azért, mert a láb mindig kéznél van. Néha utol is érik őket, de ekkor még nem marcolásszák egymást. Semmi komoly dolog nem történik köztük – a felnőttek nézőpontjából. Ez a „semmi” tartja őket életben, úgy ötven-hatvan évig.

* Utalás Sigmund Freudra, a pszichoanalízis atyjára. (A szerk.)

Közben álmodoznak, mindenféle irreális dologról. Jőmagam földön járó típus vagyok. Én csak azt szeretném, ha visszaforgna az idő. Annak a szódás kocsinak a bakján lenne jó ülni, ami egy bizonyos utcában haladt. A tizennégyes szám előtt ugyanúgy leugranék, és az a lány élém jönne, a nyári konyha felől. Ezúttal csak az egyik üveget nyújtanám oda neki, a másikkal pedig tetőtől talpig lefröcskölném... Ő is ezt tenné velem, nevetve úsznánk a szikvízben és a boldogságban.

A többi csak nem számít, Jutta Derschoder se. Persze, nem így hívták, csak állandóan sóderozni akart, abban a balatoni úttörő táborban. Egy csokolózós körjátékról van szó, ami közben azt kell énekelni, hogy: „Sóder, sóder a lábam alatt, aki itt a legszebb, tőlem pusztit kap”. Jutta keletnémet kislány volt, a magyar pajtások a Der Sóder nevet adták neki. Hozzám jött oda, megkérdezni: vannak-e itt rendes srácok... Mondtam neki, hogy kettőről is tudok, az egyik én lennék, a másik otthon maradt.

Nyelvi akadályaink nem voltak, beszélgetés közben se, bár a rostocki és a vörösvári dialektus némiképp eltér egymástól. Arra azért kíváncsi vagyok, bocs: ki vagyok kíváncsi, (alany, létige, állítmány), hogy igazat mondott-e... Ő ugyanis azt állította, hogy már nem szűz. Állítólag a barátja elfelejtette meggyújtani az udvari villanyt, emiatt akadt fenn a kerti csapon.

Natúr fenyő színűre lakkozott faházakban laktunk, emeletes vaságyakon írtuk meg a képeslapjainkat. Az idő tájt még mindenki szerelmes levelekkel kezdte az ismerkedést, az NDK-s fiúk is így csinálták. Egyikük fejébe vette, hogy magyar nyelven tudatja érzelmeit kiválasztottjával. Szótár segítségével körmölt a csendes pihenő alatt, Juttát s engem meg-megzavarva. Főleg rokon értelmű szavakat keresett, mert azokkal akarta színesíteni a vallomását. Mondogattam neki néhányat. Amikor elkészült a művel, a biztonság kedvéért odaadta nekem, nézzem át, nincs-e benne hiba. A levél a következőképpen kezdődött: „Drága és költséges szerelmem!”

Abban az életkorban a szüzesség témája állandó jelleggel napirenden van. Nekem jóval később okozott problémát, s mint utóbb kiderült, nagyon megjárhattam volna. Egy jogot hallgató nő keresett fel, kislányos szöveggel: „veled álmodtam.” Velem csak szeretnél – gondoltam magamban. Elég sok időbe került, míg rájöttem arra, hová akar kilyukadni. Évek múlva kisvárosunk egyik jogtanácsosa lett, de nem ilyen minőségében jelent meg régi barátom, dr. Freisleben András, rendelőjében. Arra panaszkodott, hogy fáj a hasa... Néhány rutin vizsgálat után Bandi mosolyogva hirdette ki az ítéletet: „Kedves ügyvédnő, ez kilenc hónap letöltendő”. Nos, ezért érdemes lépcsőfok jellegű barátsággal kezdeni a viszonyt. Sok szempontból meg kell ismernünk egymást, mielőtt elkötelezzük magunkat. Aki ajtóstul ront be az erotika épületébe, az nem társat fog találni odabent, csak szexpartnert. Persze, a jó kislány hagyja magát, meg egy kicsit vadóc is, ám jó ha tudja: az előre nem tervezett babát magának szüli.

Ezzel kapcsolatosan sok mindenről lehetne beszélni, szerencsére abban a helyzetben vagyok, hogy pusztán a dolog szexológiai hátrányait kell ecsetelnem. A teherbe esés sohasem erősíti a párkapcsolatot, sőt legtöbb esetben olyannyira meggyengíti azt, hogy a hímnemű fél ki is lép belőle. Jogilag és anyagilag „természetesen” vállalja a felelősséget, de erotikus vonzódása elillan. A nőnél bekövetkező pszichoszomatikus változások ugyanis nagyok és hosszan tartóak, legtöbbjük pedig visszafordíthatatlan. A férfi azzal szembesül, hogy keresztülhúzták a terveit, köztük a szexuálisakat is. Az „örömteli” bejelentés tehát valósággal letaglózza. Ne üljünk fel a romantikus filmek nyakba ugrós jeleneteinek: azok a társadalom által elvárt magatartást tükrözik.

A nő pedig fel sem fogja, hogy mire vállalkozik. A terhességgel számára szó szerint *minden* megváltozik. Az állatvilágban is megfigyelhető, hogy a nőtény háritani igyekszik a hím közeledését, és ez ugyanaz a reakció, mint ami az emberi fajnál is tetten érhető. A lányok eleinte „zsigerből” húzodoznak a koitusztól, mert tudat alatt érzik, hogy olyan élettani következmények lógnak damoklész kardjaként a fejük felett, melyek mellett az erkölcsi hátrányok súlya szinte eltörpül.

Igen gyakori jelenség, hogy a frusztrációt a szó szerinti értelemben vett érintetlenség okozza. Sok lány kimarad az együttjárás örömeiből, mert a szerepüket jobban játszó társnői a háttérbe szorítják. A dolgot súlyosbítja, ha közvetlen környezetükben egy fiatalabb, butább és erkölcstelenebb fruska gyűjti be a fiúkat. Ismertem olyasvalakit, akinek legfőbb vetélytársa a saját húga lett... A bénító élmények átvészelését az illető vélt vagy

valós csűnyasága is megnehezíti. A tarthatatlan helyzetet prolongálódása esetén nem ritka az önpusztító magatartás. Ekkor az adott személy, a világ figyelmét magára irányítandó, tüntetve akar bosszút állni az őt ért méltánytalanság miatt. Szexuális vonatkozásban ez nimfomániában, fűvel-fával való összeállásban, prostituálódásban mutatkozhat meg.

A szinte válogatás nélküli kapcsolatteremtés másik véglete az „erotikus ámokfutás”. Ezen majdnem minden szép lány átesik, ha a körülmények kedvezőek. Egy hölgykoszorú királynőjeként úgy gázol át a férfi szíveken, mint egy hatholdas rózsakerten. Ezt a skalpvadászatot nem érzi becstelenségnek, hiszen ő nem ígér semmit, s voltaképpen mindent odaad. Órjító magatartása akár öngyilkosságba is sodorhatja azokat, akiknek a vele való szándékai komolyak.

Jómagam tulajdonképpen ez utóbbi típust ismerem közelebbről, de egyiküket sem kárhoztatom. Végül is hány évük van a szívtiprásra? A legjobb esetben is csak öt vagy hat. Én különben is a „védett férfiak” közé tartozom, bennem sok kárt már nem lehet tenni. Tőlem már mindent elvettek, a lelegején. Azóta pótcselekvések sorozata az életem. Miért kutassam azt, hogy ebben vagy abban az átmeneti helyzetben ki vétkes, ki nem... Nem mindig lehet igazi bűnöst találni, csak hát az áldozat – az mindig igazi.

Érintések

Nőnek lenni azért rossz, mert sokszor nekik kell kezdeményezniük. Ráadásul úgy, hogy a férfi azt higgye: ő az irányító. A romantikusan bevezetett erotikus hangulatot észre se veszik, ezért a lelki megérintés és a csábítás is elmarad. Rögtön a negyedik ponttal, az előjátékkal kezdik, ha ugyan meg nem feledkeznek róla. Bókokra nem futja, az erotikus vallomásokhoz gyávák, a gyengédséget és a kölcsönösséget valósággal ki kell kényszeríteni. Az aktus végi dicséret már elkoptatott formában hangzik el: „Ugye neked is jó volt?” Az ember legszívesebben azt mondaná: ja, amikor leszálltál rólam. Idáig azonban el is kell jutni.

Szóval, a kínálkozó alkalmat nem szabad elszalasztani. Itt és most? Igen! Persze, az előre megbeszélte dátum szintén izgalmat okoz. Az ilyen jellegű ígéreteket mindig be kell tartani, különben elvész a varázs. Az a legjobb, ha bőven van időnk, mert ez egy szertartás. Nem az unalmas gyertyafényes-öltönyös vacsorára gondolok, amit a „hozzám vagy hozzád?” kérdés követ. Maga az aktus követeli meg a kereteit. Forma ad valóságot a dolgoknak... Az eseménynek legyen kezdete és vége. A meglepetések általában rosszul sülnek el, egy meztelen belépő kínosra sikeredhet. Legjobb, ha ki-ki önmagát adja.

Ilyenkor nyugodtan lehetünk hangulatemberek. A passzivitásnak is van varázsa... „Most nincs kedvem ahhoz, de ahhoz van... Most csak hagyom magam, most ne mozdulj... Vetkőztess le, ha akarsz... Ha ahhoz van kedved, csináld... Ha tűzbe tudsz hozni, lehet róla szó... Jó, de segítséget ne várj...” Itt jegyzem meg, hogy mozgásszabadságunk korlátozása nagyon veszélyes dolog. Elég, ha a másik elájul vagy infarktust kap. Mi meg ott fekszünk, megbilincselve, órákon át, lenge öltözetben várva a ki tudja, kikből összetevődő felmentő sereget.

Az erotikus vallomások akkor őszinték, ha szemkontaktus felvétele mellett hangzanak el. Jó, ha tudjuk, hogy a férfi ilyenkor nem hazudik, de amit mond, az csak ott és akkor érvényes. Ezek viszonzása a nőies magabiztosság jele. A „hogyan szeretnéd?” kérdésre sose válaszoljuk azt, hogy „mindegy”, mert az az erotika halála. Az éppen olyan, mintha tánc közben mindkét lábunkkal a parkettre nehezednénk. Ha tényleg mindegy, azt a módot jelöljük meg, amiről tudjuk, hogy kedveli.

A kölcsönös élvezet lelki feszültségeinket is kisüti. Ilyenkor a partnerek azt hiszik, hogy szépek és kívánatosak, ami önértékelésük szempontjából fontos dolog. Ez az összetartozás kovásza, a biztonságérzet kovácsa. Az egymásnak okozott, ám külön-külön átélt gyönyör az abszolút szabadság, a korlátlan lehetőségek és képességek örökre való bírásának illúzióját kelti. Jó néhány hónap házaseset után. Ugyanis ez egy folyamat tetőpontja, ahová csak fokozatosan érhetünk el. Saját orgazmusunkat szó szerint tanulni kell, erre akkor jövünk rá, amikor valóban beköszönt.

Sze
Kai

Itt el kell oszlatnom egy tévhitet... Van egy féligazság, olyasmi, mint a *post coitum omne animal triste*.^{*} Szóval, hogy nem a méret a lényeg. Élettani szempontból nem, hisz a hüvely alsó harmada a legérzékenyebb, tehát a pénisz vastagsága fontosabb, mint a hossza. Vagyis a hüvelyi orgazmus létrejöttében (ami a legtöbb nő számára csupán vágyálom) elméletileg nincs nagy szerepe. A gyakorlatban azonban van két el nem hanyagolható szempont. Az egyik az, hogy a szeretkezés pozícióját fel is kell venni, a másik pedig az, hogy a frikciók során a testi kapcsolatnak meg is kell maradnia. Az ügyetlenkedés, illetve az egyik fél által sem kívánt pillanatnyi szétválás lélektanilag gátolhatja meg a gyönyör kialakulását.

Pszichikai tényező sok van: szégyen, szemérem, tapasztalatlanság, a teherbe eséstől-ejtéstől való félelem, a minden áron való megfelelés igénye, izgulás stb. Ez utóbbi feleslegességét egy koncert keretei között érzékeltetem... Néhány évvel ezelőtt Budapesten járt Muddy Waters, a blues egyik legnagyobb egyénisége. Ilyenkor az a szokás, hogy előzenekarként a műfaj hazai képviselői is színpadra lépnek... Magyar részről Tátrai Tibor volt a rangidős, mivel Radics Béla már zöld csillagként ragyogott az égen, én meg épp nem értem rá.

Tibi már jóval a kezdés előtt a pódiumon rohángált, tologatta a kontroll hangszórokat, emelgette az odakészített gitártartókat, bele-beledünnögött a mikrofonokba. Kottákat is keresett, meg azt a listát, amely a majdan elhangzó dalok sorrendjét tartalmazza. Azon „titkos” jelek is vannak, a zenészek abból tudják, hogy mikor kell lemenni hídba, mikor keresztezik egymás útját futva, mikor énekeltetik meg a közönséget, mikor tépik le magukról az inget. Semmi ilyesmit nem talált, a ródokat is hiába kérdezgette. Az egyik azt válaszolta neki: „Nem is tudtam, hogy a magyar nyelv ennyire hasonlít az angolra... Előbb kellett volna eljönnünk ide, Bukarestbe”. Vészesen közeledett a kezdés, már csak öt perc volt hátra, úgyhogy Tátrai, félre téve tisztelettel vegyes csodálatát, udvariatlanul berohant Muddy Waters öltözőjébe.

„Mester ! Mit fogunk játszani?” Waters mutató ujjával Tibi felé bökött, mintha egy csodabogarat látna. „Te egy blues zenész vagy?” Tibi (égnek lökve a karjait): „Igen !!” Erre Waters (beismerő nyugalommal) azt mondta: „Én is egy blues zenész vagyok. Akkor valószínűleg blueset fogunk játszani.”

Amikor kiléptek a pódiumra, már a kellő hangulat fogadta őket. Villóztak a fények, zúgott a közönség, szinte tapintani lehetett a feszültséget... Tibi lelke repesett, mert úgy érezte: rajta van a világ szeme. Waters – mintegy csábításként – az akusztikus gitár után nyúlt, így Tibi az elektromosot vette fel. Rövidke előjáték után Waters név szerint bemutatta őt a publikumnak, amitől Tibi majdnem elolvadt. Aztán a Mester elkezdte pengetni a hangszerét. Gyengéden, mintha egy macskát simogatna... Tibi tartotta a ritmust, mert az valahogy a vérében volt. És a koncert zökkenőmentesen lement. Észre se vette, hogy időnként lement hídba, fogalma sem volt arról, mikor tépte le magáról az ingét... Egyik szám jött a másik után, némelyiket a közönség is énekelte. A legnagyobb meglepetés az volt, mikor Waters a tizenkét húros gitáron elkezdte játszani Tibi dalát. Holott azt még senki sem hallhatta, mert egyedül szokta próbálgatni, csak úgy, magának. Ezek szerint a Mester ISMERI őt ! Aztán szájharmonika futamok következtek, amitől könnybe lábadt a szeme. Nem bírt magával, átvette a szólamot, attól kezdve ő irányított. Tőle függött minden, Waters hozzá alkalmazkodott. A végén Tibi úgy érezte, hogy az ő otthona is a Deltánál van, ott, ahol minden kis patak belefolyik az óceánba. Valaki azt sikoltotta neki: te vagy a legjobb gitáros a világon ! Ő báván nézett körül: ja, a gitár... Már én is gondolkodtam azon, hogy veszek egyet magamnak...

Szóval, ha egy férfi meg egy nő összemossolyog, abból valószínűleg szeretkezés lesz. Ez csak egy blues, amibe könnyen be lehet szállni, ha már lekerült a blúz. Az időzítés azonban nagyon fontos. Azt, hogy színpadra lépsz-e, ne a blúzod levétele közben dönts el, hanem jóval előtte... Mert a húzódózásod valahogy nem romantikus... És ha tudsz, bátran énekelj utána, én is szoktam. A múltkor átkiabált a szomszédom: Pintér úr, ha már bömbölteti a rádiót, legalább tegye az állomásra !

^{*} Közösülés után minden állat szomorú. Dr. Claudius Galenos megállapítása így folytatódik: *praeter mulierem gallumque*. A. m.: egészséges lelkű egyénen nem tapasztalható. (A szerk)

Az igazi, elementáris érintés engem sokkal korábban talált telibe. Egy Zsíros-hegyi kirándulás alkalmával, az Ördög-lyuk nevű barlangban. Ott ért hozzá a kezem valakinek a kisujjához, lent, a sötétben. Teljesen véletlenül, becs szó. Még ma is érzem, becs szó. Ő nem tud olyan keveset ajánlani nekem, amit ne fogadnék el, s nem tud olyan sokkal kecsegtetni, ami elég lenne.

Milyen vagy az ágy alatt?

Fejezetemet fogalomtisztázással kezdem. Nem is olyan régen a *barát* még azt jelentette, hogy egy olyan személyről van szó, akivel nincs nemi kapcsolatunk. Ha ezt a főnevet a „csak” szó is megelőzte, akkor az is nyilvánvaló volt, hogy előre láthatólag nem is lesz. Múltbéli szexualitásra való utalás nemigen történt, részint szeméremből, részint kulturátlanságból. A szeretői viszonyt követő önzetlen barátsághoz ugyanis érzelmi felnőttég szükséges, amelynek önbecsülés az alapja. Az ember nem viselkedik idegenként olyasvalakivel, akivel egykoron intim közelségbe került.

Ez a „már” baráti viszony egyáltalán nem „csak”, azaz nem kell feltétlenül degradálónak lennie. A kapcsolatok többsége persze viharosan ér véget, legalább az egyik fél részéről. Ez általában ki is zárja a „legyünk barátok”-féle lezárást, itt tehát nincs miről beszélni. A közös megegyezéssel való szakítás is fehér holló; a megállapodást mindig a domináns fél erőlteti rá a másikra.

A férfi–nő kapcsolat prolongálódását többek között a kommunikáció hiánya veszélyezteti. Őszinte beszélgetések nélkül nincs érzelmi–erotikus fejlődés, azaz virágzó nemi élet. Magához az aktushoz csak pszichoszexuális fellángolás kell, ám a tűz ugyanolyan gyorsan ki is aludhat, mint ahogy fellobbant. Az egészséges viszonyból nem hiányozhat a barátság szelleme, mert a szexuális igazmondásnak is az a táptalaja. Ennek hiányában közvetítőre van szükség, egy pszichológusra vagy lelkivezetőre. Harmadik személy bevonása azonban kockázatos és illúzióromboló dolog.

Régen a nemek közötti barátság a gyerekkorra redukálódott. Ha kialakult, akkor a játszópajtásoknak komoly esélyük volt a későbbi egymásra találásra. Akivel viszont összebarátkozni se tud az ember, abba valószínűleg bele sem szeret. A kapcsolatot tehát célszerű barátsággal kezdeni. A legtöbben nem hisznek a férfi–nő barátságban, de nem is hinni kell benne, hanem gyakorolni. De egy perccel se tovább a kelleténél! Ha már kiderült, hogy az egyik fél nem óhajt tovább lépni, akkor nem szabad hamis illúziókba ringatni a másikat.

Ezt a bünt főleg lányok szokták elkövetni, mégpedig érdekből. A fiú – csöppet sem önzetlen – szolgálatait tudniillik nagyon jól jönnek neki *az igazi* becserkészésénél. Nem ritka, hogy a perspektivikusan többre vágyó barát eltékozolja energiáit, abban a reményben, hogy áldozatai majdan megtérülnek. Lehetőségei azonban végesek, így nemcsak a riválissal szemben veszít, hanem egzisztenciálisan is padlóra kerül. A „maradjuk (csak) barátok” megállapodás tehát olyan paktum, amelyet az erőfölényben lévő fél kényszerít rá a másikra. Ereje abból a tényből fakad, hogy (még mindig) szeretik őt. Ilyenkor áldozatának kéne megértenie azt, hogy totálkáros autóba felesleges benzint tankolni. Ha az általad (még mindig) szeretett lény pótlékszerű barátsággal akar „kifizetni”, akkor nincs közöttetek szikra. Hiába dörzsölődött össze két fadarabként test és lélek, nem lobbant lángra az, ami örök.

Az együttjárás, az élettársi, szeretői viszony érzelmi és tartalmi szempontból ugyanolyan „házasság”, mint a hivatalosan megkötött. A polgári vagy vallási pecsét csak egy már meglévő erotikus kapcsolatot törvényesít. Az „igen” hitelességét tehát nem a papír adja. Ezt minden világi és egyházi hatalom elismeri azzal, hogy a nász el nem hálása esetén érvénytelennek nyilvánítja a házasságot. A lepedő összegyűrése tehát *szentség*, s a válás is ágytól és asztaltól értendő. A „nem” pedig abban realizálódik, hogy a testi–lelki (jó baráti) kapcsolat nem kapja meg az erotikus töltést.

Férfi–nő barátság akkor jöhet létre és funkcionálhat jól, ha a felek nemi szempontból obligón kívül vannak. Ez nem azt jelenti, hogy szólóban nem sorolhatók a kíváncsú partnerek közé. Egyszerűen arról van szó, hogy nem zsánerei egymásnak. A jól

működő barátság persze szerelmi kapcsolatunkat is szétrombolhatja, abban az esetben, ha barátunkhoz őszintébbek vagyunk, mint a szeretónkhöz. A barátság azonban katalizátora is lehet a szerelmi köteléknek. A felek tudniillik „pallérozhatják” egymást, hisz tudják, hogy saját nemüknek milyen elvárásai vannak.

A férfi–nő barátság korlátozott időtartamú is lehet. A képzeletbeli óra akkor kezdhet el ketyegni, amikor elutasítják a velünk való erotikus kapcsolatot. Okossággal és türelemmel sok mindent megnyerhetünk... Fogjuk fel ezt úgy, mint a protokoll betartását: előbb az érzelmek, aztán a szex. E lépcsőfok jelleggel folytatott viszony olyan élményekkel is gazdagíthat bennünket, amikben egyébként nem lenne részünk. Ha nem fogadjuk el az együttjárás helyett felkínált barátságot, akkor *mindenből* kimaradunk, a szerelmi bánatot kivéve. Barátként azonban olyan ajtók is megnyílnak előttünk, melyek egy elvileg magasabb szinten zárva maradnának. Persze, jó barátként megkapni egy telefonszámot nem olyan érzés, mintha szeretónktól vennénk azt át, de a készülék ugyanabban a budoárban fog csörögni. Potenciális partnerként, a szülők miatt, talán nem is léphetnénk át imádottunk küszöbét, barátként viszont bemehetünk a szobájába.

Azt is észben kell tartani, hogy elutasításunk pusztán szemrevételezés alapján történt, vagyis a vétő nem a személyiségünkre mondatott ki. A baráti viszony jó lehetőséget nyújt portfóliónk kitergetésére, azaz valódi énünk megcsillogtatására. Tudja csak meg, hogy mire mondott nemet. Nekünk is könnyebb belenyugodni a megváltoztathatatlanba, ha mindent megpróbáltunk.

Szóval, egy férfinak nincs is olyan könnyű dolga. Először bizonyítani kell, például az ágy alatt. Gimnazista koromban együtt lógtam egy különc módra öltözködő, érdekes felfogású csajjal. Aznap valahogy nem volt kedvünk részt venni az oktatáson, ezért felmentünk hozzájuk. Nem is kellett sokat lépcsőzni, a magas földszinten laktak, a Zápor utcában. Kivett egy üveg csokolikórt a minibárból, és dumálni kezdtünk. Először a fürdőkádban. Persze, hogy ruhástul, csak a milió miatt ültünk be oda ! A dupla ágy alá később másztunk be, mert azt mondta; kislány korában mindig ott tanyázott, ha lelki sérelem érte. Kiderült, hogy az erotikus titkok megbeszéléséhez is kiváló hely... Mivel jó partnernek bizonyultam ehhez, több mindent elárult nekem. Például, tíz éves korában rendszeresen megcsikízték egymást a barátnőjével, ott, ahol a legjobb érzés.

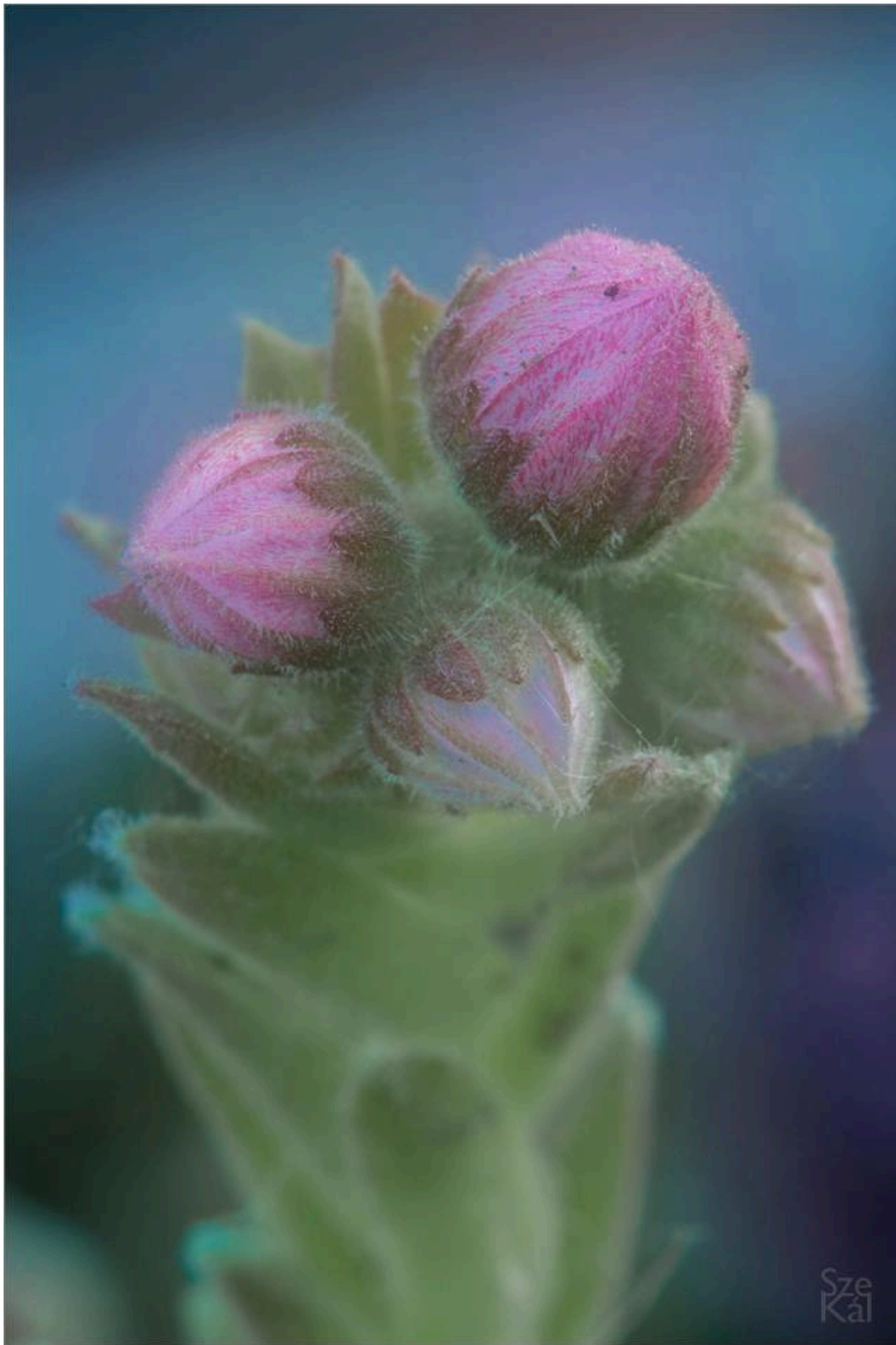
Cserében elmeséltem neki; miként ért véget a legutóbbi kapcsolatom. Úgy jött az egész, mint derült égből a villámcsapás. Kedvesem minden átmenet nélkül jelentette ki: ennek vége ! Először nem is reagáltam rá, arra gondoltam, persze, hogy vége, épp most hagytuk abba...

De ő a liezonunkra értette, ami már kezdett komolyodni. Kérdeztem is tőle: miért, hisz egyre jobban szeretjük egymást. Kiderült, hogy ez a baj. Ő tudniillik valaki másnak tartogatja a szívét... A velem való viszonyba azért ment bele, mert azt hitte, hogy egy hozzám hasonló súlytalan, jellegtelen, rendetlen, lusta és szemtelen alakba nem fog beleszeretni, de mégis, most mégis úgy érzi: ez a veszély fenyegeti.

Így hát nem járhatunk tovább együtt, mert innentől az megcsalás lenne. Mármint az ő szempontjából nézve. Hogy velem mi lesz, az ugye, senkit se érdekel... Szóval, nem folytathatjuk ! Ha ugyanis ilyen módon csináljuk, azaz a lelkünket is belevisszük, akkor érzelmi színezetet kapna az, ami eddig... nem kapott. Eleget.

Színlelni boldog szeretőt

Egy zsákban kilencvenkilenc kígyó van és egy angolna. Mórús Szent Tamás szerint a jó házastárs és az angolna kifogására egyforma esélyünk van... Persze, a házasságok nagy része az útban levő gyerek miatt köttetik meg, no meg azért, hogy a felek legalisan bűnhassanak ágyba. Az érdek és a naiv fellángolás is sokakat összehoz. A frigyeknek csak kis részét képezik az érzelmi alapokkal rendelkező ún. szerelmi házasságok. Legjózanabb dolognak a korunkban elterjedt élettársi viszonyt tekinthetjük. E kapcsolat, a közös ágy és asztal miatt, ugyanolyan házasságnak minősül, mint a hivatalosan megpecsételt.

A házasságot, mint olyant, a „nincs” és a „van” felől is definiálhatjuk. Nincs benne romantika, csókolózás, szerelem, hűség, erotika, kedvesség, gyengédség, izgalom, változatosság, érdekesség, meglepetés, játék, humor, beszélgetés, barátság, bizalom és őszinteség. Ami van: pocskék szex, testi-lelki frusztráció, zsarolás, közömbösség, unalom, durvaság, idegesség, veszekedés és hazudozás.

Pedig mennyi mindent szeretett az a férfi... Például táncolni. Ám kiderül: azt csak az udvarlás tartozékának tekintette, szükséges rossznak. Bizony, a kézfogóval véget ér a vigjáték, onnantól más műfajok következnek. A lakodalom lesz a legszebb nap az életében, utána már csak csúnyábbak jönnek... Esküvőnél jobb a temetés; azon véget érnek ama kinok, amik az előbbivel kezdődnek. Az idő nem old meg semmit: az ötéves házassok négy éve veszekednek. Ha egy hordó borba csak egy korsó szennyvizet is öntünk, az egész odalesz. Ha értik, mire gondolok...

Az asszonynak rá kell jönnie arra, hogy gyerekeit magának szülte, a férjével csak eggyel több lett belőlük. Az idő és a pénz mindig kevés, ettől a férfi is szenved. Dűhe a feleségén csapódik le, pont azon, aki a mérgét enyhíteni tudná. A papás-mamás veréssé fajul, mintha a hüvelygomba és a vetélés nem volna elég. Abortuszra nincs szükség: a magzat magától elmegy, ha mindezt meghallja.

Jön a pia és a párterápia. Az ital nem old meg semmit, tudjuk, doktor úr, de nem is oldószernek isszuk, hanem fájdalomcsillapítónak. Jaj, mentse meg a házasságunkat! Én már az öngyilkosságon is gondolkodom... Mit tetszik mondani? Hogy fizessek előre? Hiába a változatos kaja és öltözködés, a megszokás szörnye mindent felfal...* A férjem egy másikat akar, akinek újdonsága a fő vonzereje. A szépséggel és a fiatalsággal vagyok versenyhelyzetben, és vesztesre állok.

A formai harmóniát helyre lehet hozni, a pszichoszexuálisat sajnos nem. Elkerülhetetlenül válás a vége, vagy jogilag, vagy „csak” házon belül... Végül minden házasság nyitottá válik, ez a dolog természetéből adódik... Aki *A*-t mond, annak *B*-t is kell mondania. A házasság nem része itt nem segít, épp ellenkezőleg. A férjből egy drótkefe lesz, amire a feleség süniként mászik vissza. Már, ha bírja gyomorral, mert van olyan férfi, aki születésnapjára kéri az anális közömbösítést. A negyvenöt éven felüli nők önkielégítése gyakoribb, mint a tizenéves kamaszoké.

Szóval, a házasságtörő asszonyt először a házassága töri meg. Kérdés, ki a bűnösebb: az, aki törvénytelenül szeret, vagy az, aki törvényesen bánt? A legtöbb férjes asszony egy csókért válik fesletté. Meg a romantikáért, hisz a bujkálás egy ideig szórakoztató. Fiatalodik is egy kicsit, mert igazi arcát csak szeretőként őrizheti meg... A titkolt kapcsolatban újra érvényesek a játékszabályok: kedvességért gyengédséget, őszinteségért bizalmat kap. Férje jogilag megszerezte az aktusba való bármikor beleegyezését, kedvesének azonban minden randevűn meg kell őt hódítania.

Az ezzel kapcsolatos statisztikát egy viccel szemléltetem... Ötven asszony érkezik a mennyország kapujához. Szent Péter a kukucskálón keresztül kiordit nekik: „Ide csak az jöhet be, aki nem csalta meg az urát!” Negyvenkilencen sarkon fordulnak, s elindulnak visszafelé. Az öreg halász utánuk kiabál: „Hé! Ezt a szegény süketet se hagyják itt!”

A szeretői viszony sajnos hosszú távon nem váltja be a hozzá fűzött reményeket. A gavallér ugyanis mindig nő, és sohasem válik el. Neki a házasság intézményével van baja, tehát nem akar csöbörből vödörbe kerülni. A férfinak bázisra és szabadságra van szüksége. Egy okos nő megérti ezt. De boldog nem lesz tőle. És rá is faraghat. Mert a férfi többször is újra kezheti az életét, fiatalabb partnerrel. Ahogy a férje is. Aki meg is teszi, ha anyagilag módjában áll.

Ha ez megnyugtató, a házassági köteléket felrúgó személyek megbűnhődnek. Mind a ketten. A jóval idősebb férfi ugyan nem megy ki éjszaka pisilni csitri neje mellől, de a matracát sűrűn kell cserélni... Igaz, hogy két hétig egyfolytában csinálják, ám ebből egy hét amíg feláll. Az ágyról. Mert ahhoz is annyi kell, a dereka miatt. Szerencsére egyre erősebb lesz. Régen két kézzel se tudta lenyomni a micsodáját, most meg már egy ujjal is megy neki. Új felesége akkor fogja elhagyni, amikor ötven percet tölt a fürdőkádban. Ebből csak tíz perc a tisztálkodás, a többi idő a be- és kimászásra megy el.

* Honoré de Balzac: A házasság élettana (A szerk.)

A láthatatlan lélek

A homo sapiens, mint minden más élőlény, megkérdése és hozzájárulása nélkül kerül a Földre. Ha materialista, akkor az evolúció végtermékének tekinti magát, amiben lehet is valami. Testének játszótere mellett bűzös kanálist talál, ami kissé feszélyezi. Arra se tud rájönni, hogy miért van a férfiaknak mellbimbójuk... Ádám és Éva szobrain meglepetve fedezi fel a köldököt, ami felesleges, hiszen nem anya szülte őket. Saját magán is szívesen változtatna, ám korrekciókra alig van mód. Ez nagy baj, mert az „én” fogalmát nem tudja elválasztani a hústestétől. Bosszankodva konstatálja, hogy másokat gazdagabban áldotta meg a természet nemi sajátosságokkal. Ezt felháborító dolognak tartja, mégpedig teljes joggal. Más joga úgy sincs.

Van, akinek módjában állnak dolgok, és van, akinek nem... Utóbbi úgy érzi, hogy igazi valója nem az, ami látszik. Esélyegyenlőségi igényével azonban nem tud hova fordulni, ezért magába zárkózik. Elrejtettsége menedéket nyújt számára, nem egykönnyen nyílik meg. Mire átesik az „emberbetegségeken” gyakorlatilag véget is ér az élete. Azzal áltatja magát, hogy hasznos tagja a társadalomnak, de ez sovány vigasz. Ha már nem tud dolgozni, feleslegessé válik, naivan kitűzött céljai aktualitásukat veszítik.

Ünnepi alkalmakkor becsapja magát, mert az ünnep bizony intézményesített csalás. Az ember a hétköznapiakban mutatja meg az arcát. Igazi problémáira az apróhirdetések és a reklámok utalnak. Az igazság pillanata pedig háborúban jön el. Nyugodt békeidőkben is mókuskereket hajt, a körülmények hatalmának alárendelve. Idővel bűnök betege lesz, rossz szokások rabja. Még öngyilkosságot is megkísérel, mert azt tartós megoldásnak véli egy átmeneti problémára. De legjobb esetben is csak addig élhet boldogan, amíg meg nem hal. Ez lenne a hepiend...

Az öngyilkos állítólag megfutamodik a nehézségek láttán. Sokkal inkább arról van szó, hogy nem akar megalkudni... A többség kompromisszumot kötve beadja a derekát. Valójában ezek a „továbbszolgálók” a gyávák. Az *ember tragédiájában* a szirt fokán álló, a teremttől dacolni akaró Ádám azt mondja: „Uram, legyőztél”, s nem azt: „Neked van igazad”. Ez a kép igen alkalmas arra, hogy megmutassa jog és lehetőség szerves összetartozását. A kivetett, keresővé vált egyén naivan úgy gondolja, hogy neki is jár az, ami a többieknek. Ám hiába van joga valamire, ha nincs lehetősége a véghez vitelére. A jog ugyanis, tulajdonképpen – maga a lehetőség.

Madách művéből is kiviláglik, hogy hely- és korszakváltással nem oldhatók meg a problémák. Az emberiség fejlődéséből a nyúl farknyi életű egyén nem profitálhat. Neki egy adott hely és idő jut, bizonyos fejlettségi szinttel. Esetleg változtathat valamicskét a körülményeken, ám ezek áldásaiból csak az utódai részesülhetnek, akikben újratermeli a problémáit. Másokért munkálkodni persze nemes dolog, de kiutat nem jelent. Ahogy a lélek vándorlás sem, függetlenül attól, hogy van-e vagy nincs... Az egyén mindig itt és most szenved, s megváltásra vár.

A *várakozók* azonban nem fognak megmenekülni. Nyugalmat csak a *kereső* talál. Geocentrikus és emberközpontú szemlélettel persze ő sem jut messzire. Más felismerésre térés hiányában ugyanis esély sincs a valóság megragadására ! Ha nem változik meg a világnézet, akkor nem változik meg semmi... Az ember igazi tragédiája az, hogy nem tudja: *hol* van, s *hogy micsoda*. E két ismeret nélkül pedig nincs szabadulás !

A múltó idővel nem lehet versenyre kelni, mert a változások így is, úgy is végbe mennek. Az örökös átrendeződésekben az egyén csak a rövidebbet húzhatja. Mire észbe kap, már semmije sincsen. Az élet percekből áll, s a halál órájára talán hatvan se jön össze. Ismerd meg önmagad ! Könnyű azt mondani. Többféle emberré is válhatunk, sokféle okból. A lét meghatározza a tudatot.

Jaj, beszéd nélkül sokkal szebb lenne az élet. Mert hazudni kell, úgy egyszerűbb. Ezt a hasfájós bolygót a hazugság olaja keni. Így van megcsinálva, különben nem forog. Állítsátok meg a Földet, én le akarok róla szállni ! Itt ateistagyártó egyenlőtlenség uralkodik. A vallások se kezelik egyenjogúként a nőket. A szocializmusban, ott majdnem, de hogyan... Az ember a női szerepei mellé még a többit is felvehette. Meg aztán, a szocialista embertípus véget ért a derékszijánál, tudniillik a vallásos és a szocialista nemi fel fogás hasonló volt. Nem is csoda: az összes káder keresztény szellemű suliba járt.

Az állam és az egyház tesz arra, hogy boldog vagy-e a házasságodban. Számukra a boldog házasságban élés a formai harmóniát jelenti: hogy még mindig együtt vannak. A hívők főleg munkások, parasztok, kispolgárok, akik beérik ennyivel is. Fizesd az adót, légy nyilvántartásba véve, lehessen kalkulálni veled, megronthatók legyenek a gyerekeid, akik csak a bérma ajándék átvételéig járnak templomba. Ne félj, te az anyaszentegyház hű tagja leszel, legkésőbb a gyázmiséden... Ma meghalsz, holnap eltemetnek, holnapután elfelednek.

Isten előtt egyik házasság se érvényes. Odafent ugyanis nincs ilyen intézmény. Ott csak azt birtokolhatod, amit visszakapsz. Ez itt egy csapda, a szeretkezés és a szaporodás ördögi árukapcsolásával. Úgyhogy gyorsan rágd le a lábadat, mint az okos róka. Jobb neked fél lábbal bejutni a mennyek országába. Nem azt imádkozod, hogy az ő akarata legyen meg itt a földön is? Nem lefelé, hanem felfelé kell igazodni!

A fiúk mindig egy létező személybe szeretnek bele, a lányok egy mozaikképet állítanak össze leendő párjukról, amiben főleg a magasság és a foglalkozás dominál. Ezért aztán a nők nem is tudják; mi a halálos szerelem... Az nem valami romantikus giccs, hanem a boldogtalanság művészete... Az igazi férfi nem fodros harangos szoknya előtt ereszkedik fél térdre, hanem egy kivégző osztaggal néz farkasszemet.

Az igazi szerelem – szabadon választott hűség. Érosz, szexus, filia, agapé. Szeretlek, mert *ilyen* vagy. Szeretlek, mert az *enyém* vagy. Szeretlek, mert a *társam* vagy. Szeretlek, mert *szeretlek*... Ez egy olyan négyes fogat, melyet hajtani kell! Ha nem csattogtatod az ostort, eltűnik az érosz, ami a szexust testiséggé fokozza le, és a kapcsolat kiüresedik. Ez a veszély engem nem fenyeget, mert számomra a kezdet és a vég ugyanaz. Szeretlek, mert szeretlek. Akkor is, ha sose voltál az enyém, és nem lettél a társam. Hogy akkor miért...? Csak. Ilyen vagyok. Illetve: te vagy olyan, amilyen. Ezért szerettem beléd. Jaj, most majdnem kimondtam azt, amit nekem nem szabad. Amit erotikus lelkem női része sugall, de a férfiasságom keményen elfojtja. Mázsás kövekkel kényszerít térdre, a számat vasmarokkal fogja be. Nem, én sose fogom bevallani neked, hogy a tiéd vagyok. Örökre. De profundis clamavi ad te, Domine...*

* A 129. zsoltár első sora: „A mélységből kiáltok hozzád Uram, hallgasd meg könyörgésemet!” (A szerk.)

Irodalom

- Pintér István: *A szerelem örömhíre*, Irotron Kiadó, Budapest, 1983.
Pintér István: *Mitől beteg a keresztény házasság?* Irotron Kiadó, 1989.
Pintér István: *Álmoknál mélyebben* (szexuálpaszichológiai disszertáció) 1995.
Pintér István: *Pszichén innen, és túl...* Magyar Elektronikus Könyvtár, 2012.
Pintér István: *Emberi jelenség* (verbális erotika) 2014. (In: *Utcán heverő témák*)
Pintér István: *Érintő a szabadság felé*, 2015. (In: *Betűk, mindhalálig*)
Pintér István: *A férfi-nő barátságáról*, 2015. (In: *Betűk, mindhalálig*)

A szerző művei a Magyar Elektronikus Könyvtárból ingyen letölthetők.

A papír alapú vagy on-line periodikákban való közlés engedélyköteles.
e-mail: tokodorszag@gmail.com
